

hmotněprávní předpisy o prohlášení za mrtva jsou předpisy práva soukromého a že k vykonání práva soukromého nikdo státními orgány nemůže býti donucen. O případ takový však v tomto případě nejde, neboť nikdo stěžovatelku jako manželku nezvěstného Edmunda R-a nenutí, aby žádost za prohlášení manžela za mrtva podala. Otázka jest, zda stát jako zaměstnavatel nezvěstného Edmunda R-a má soukromoprávní zájem na tom, by soudně bylo rozhodnuto o tom, zda nezvěstný Edmund R. má býti pokládán za mrtva a od které doby. Otázku tuto sluší zajisté zodpovědět kladně a stěžovatelka sama tento zájem státu připouští; tvrdí jen, že nikdo ji nemůže nutiti, by ona věřila, že muž její není již na živu a že nenachází se mezi těmi, kteří pouze válečnými událostmi od vlasti své až dosud jsou odříznuti. O to však zde nejde, nýbrž jedná se jen o to, zda zákonné podmínky k prohlášení nezvěstného Edmunda R-a jsou splněny a zdali stát jako zaměstnavatel nezvěstného Edmunda R-a jest oprávněn domáhati se toho, by nezvěstný prohlášen byl za mrtva a stanoven byl den jeho úmrtí. Soudy nižší způsobem bezvadným zjistily, že všechny zákonné podmínky ku prohlášení nezvěstného Edmunda R-a za mrtva, jsou splněny a že den 26. března 1917 pokládají sluší dle zákona za onen den, kterého nepřežil. Nejde proto v tomto směru o nějakou zřejmou protizákonnost. Rovněž jisto jest podle stavu věci, že stát jako zaměstnavatel nezvěstného Edmunda R-a má na tom zájem, by příslušným soudem, který jedině k tomu jest povolán, bylo zjištěno, že nezvěstný Edmund R. již nežije a že mu tedy požitky zaměstnance státního již nepřislouží. Něco podobného cestou nařizovací uložití nelze. Poněvadž jde zde patrně o soukromoprávní zájem zaměstnavatele nezvěstného zaměstnance, jest stát oprávněn k podání žádosti o prohlášení za mrtva.

Čís. 3461.

Ku zamítnutí žádosti o výmaz zaznamenaného práva stačí průkaz odpůrcův, že byla žaloba spravovací včas podána, a nelze se knihovnímu soudci zabývatí legitimací stran rozepře.

(Rozh. ze dne 5. února 1924, R I 35/24.)

Žádosti majitele domu, by vložen byl výmaz záznamu zástavního práva soud první stolice vyhověl, rekursní soud žádost zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Vyřizuje žádost za výmaz záznamu práva zástavního, má knihovní soudce řídit se ustanovením druhého odstavce §u 45 knih. zák. a žádost ihned zamítnouti, má-li průkaz o tom, že spravovací žaloba byla včasně podána; jinak ustanoví rok, při němž jest prenotantu prokázati, že žalobu v čas podal. Prokázal-li tedy v tomto případě odpůrce stěžovatelů při roku dne 22. září 1923, že žalobu dne 27. června 1923,

tedy ještě před uplynutím lhůty ku spravení záznamu, do 30. června 1923 mu povolené, podal a, zjistil-li knihovní soud, že předmětem žaloby jest spravení záznamu, jehož výmazu vlastník hypoteky se domáhá, bylo tím vyhověno předpisu Šu 45 knih. zák., který požaduje jen formální průkaz o podání spravovací žaloby, a měl tedy knihovní soud žádost o výmaz knihovního záznamu zamítnouti, nebyl však oprávněn přezkoumávati procesní oprávnění žalovaných, poněvadž o něm jen pořadem práva lze rozhodnouti a jen když bylo ve sporu namítáno, což plyne i z ustanovení Šu 41 písm. c) knih. zák., ze slov »cestou sporu«. Rekursní soud posoudil tudíž věc zcela správně, když, zjistiv včasné podání spravovací žaloby, žádost stěžovatelů o výmaz zaznamenaného zástavního práva zamítl, a neměl se již ani zabývati právní otázkou, zda je spravovací žaloba přípustnou proti singulárnímu nástupci prenotatovu, či nikoli.

Čís. 3462.

**Lhostejno, z jaké pohnutky věřitel v prodejovém řízení nepokračoval (§ 256, odstavec druhý, ex. ř.). Odložení exekučního řízení na 60 dnů od zavedení vyrovnacího řízení na jmění dlužníka s t a v í běh jedno-
roční lhůty Šu 256 odstavec druhý ex. ř.**

(Rozh. ze dne 5. února 1924, R I 57/24.)

Návrhu vymáhajícího věřitele ze dne 3. listopadu 1923, by bylo pokračováno v prodejovém řízení svršků, jež byly zabaveny dne 4. dubna 1923, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. D u v o d y: Dle Šu 256 odstavec druhý ex. ř. zaniká zástavní právo, nabyté exekučním zabavením movitých věcí (§ 253 ex. ř.), zejména také tím, že se nepokračuje řádně v řízení prodejovém, třeba návrh na povolení prodeje byl učiněn do roka ode dne, kdy zabavení bylo vykonáno. V tomto případě zabavení svršků stalo se 4. dubna 1923. Exekuční řízení bylo však odloženo vzhledem k zavedenému vyrovnacímu řízení usnesením prvního soudu ze dne 22. března 1923 na šedesát dní ode dne zavedení vyrovnávacího řízení, totiž ode dne 15. března 1923, tudíž do 14. května 1923, a měl tedy vymáhající věřitel ihned po projití této lhůty učiniti návrh na pokračování v řízení prodejovém, a to nejdéle do dne 2. června 1923, kdy uplynula roční lhůta, ustanovená v Šu 256 ex. ř. se započtením doby, po kterou exekuce odložena byla. Když však tak učinil až teprve podáním ze dne 3. listopadu 1923, nelze sdíleti náhled, že v řízení prodejovém řádně bylo pokračováno, poněvadž jinak bylo by dáno vymáhajícímu věřiteli na vůli, by lhůtu Šu 256 ex. ř., která je lhůtou hmotného práva, libovolně prodlužoval. Součce exekuční při povolení prodeje musí zkoumati sám od sebe, zda návrh na nový prodej dle Šu 256 ex. ř. je přípustný, když tomu ale tak není a není tu podmínek Šu 256 ex. ř., dlužno návrh zamítnouti.

I n e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.